

הערכה החדדית

אלי (אליהו) רונן

ברכה ליואב אשיראל

שיואב אהב אותם מהרגע הראשון וקיבל אותם מיד - "הפייטן", "ליל אביב" ו"אמח לי". אחד מהרגעים המרגשים שחוויתי איתו היה כשאמר לי על הריקוד "אני ושירי": "זה ריקוד עם אמיתי שיישאר לתמיד".

צריך לציין שבשני העשורים האחרונים מאוד התקרבו. זכיתי לכך שיואב אירח אותי כ"יוצר אורח" בהרקדות שלו, אכן ריגש אותי מאוד שזכיתי ממנו להערכה רבה.

היכרותי רבת השנים (כ-50 שנה), עם יואב וריקודי העם החלה בערב שישי כשהלכתי יחד עם אחי לתיאטרון "אהל" (על יד קולנוע תל-אביב). הערב ששולב יחד עם שירה בציבור נערך על ידי הזוג אשיראל ז"ל, והריקוד הראשון שלמדתי היה "סיגל", ריקודו של שאולי רוזנפלד ז"ל. מאז אותו יום נפגשנו כל שבוע בהרקדות בבית הספר דובנוב.

כתלמיד בכיתות ז' וח' בבית ספר דובנוב, היה על הורי לשלם עבור בניית אולם ספורט בבית הספר, אך אז לא תיארת לי לעצמי שלימים אתחיל את דרכי הריקודית דווקא באולם זה.

כשיואב נאלץ לעבור ניתוח בראשו, מירה ביקשה שאבוא אליהם לעזור עם הציוד וכן להביא אותה להרקדות. התבקשתי אף להחליפו בהרקדה שהייתה לו בראשון לציון. באותה תקופה נסעתי איתו גם להרקדות שבהן היה יוצר אורח בגבעת חביבה ובהרקדות נוספות.

בשנת 1978 הראיתי ליואב את ריקודי הראשון "לפנות ערב". הוא לא הסכים לקבל להשתלמות שלו כיוון שלימדתי ריקוד זה קודם לכן, בכנס המדור לריקודי עם של ההסתדרות, שנערך שנתיים קודם לכן ב"אוהלו" שעל יד הכינרת. לאחר עוד כשנתיים הריקוד עבר בכ"ז בהשתלמות אצל יואב.

לאחר מכן הראיתי את ריקודי "גשם יורד" (בזוגות) שיואב לא קיבל, "הריקוד מתחיל ברגל פנימית", אמר, "וריקוד לא צריך להתחיל ברגל הפנימית..." לא עזרו לי ניסיונות השכנוע גם כשהבאתי לו מספר דוגמאות של ריקודים קיימים בהם בני הזוג מתחילים ברגל הפנימית.

היו ריקודים שלי שיואב קיבל רק לאחר שנתיים שלוש כי לא הסכמתי לשנות בהם כלום ובסוף יואב התרצה וקיבלם כפי שרציתי ללא כל שינויי ("שלושה תרנים לאוניה", "סופו של קיץ"), והיו ריקודים

התרגשתי כשאמר לי על הריקוד "אני ושירי": "זה ריקוד-עם אמיתי שיישאר לתמיד".

יואב אשיראל (משמאל) מברך את אבי פרץ (יושב מימין) עם היבחרו כיו"ר הארגון

מימין: יואב אשיראל, דני עוזיאל, אלי רונן